REPUBLIKA E KOSOVËS/REPUBLIKA KOSOVA

APELACIONI SUD PRIŠTINA

Broj predmeta:	2020:918386
Dana:	01.04.2021
Broj dokumenta:	01657909

GŽ. br.721/2018

APELACIONI SUD KOSOVA, u veću sudija: Nenad Lazić, predsednik veća, Kujtim Pasuli i Nora Bllaca Dula, članovi veća, u pravnoj stvari tužioca I. A. iz P., koga po punomoćju zastupa advokat N. H., protiv tužene Telekom Kosova, sa sedištem u Prištini, koju po punomoćju zastupa ovlašćeni zastupnik R. Xh., po predmetu spora – radi naknade razlike plate, odlučujući po žalbi ovlašćenog zastupnika tužene protiv Presude Osnovnog Suda u Prištini P.br.186/17 od 20.11.2017. godine, u sednici veća od 25.03.2021. godine, doneo je

PRESUDU

ODBIJA SE kao neosnovana žalba ovlašćenog zastupnika tužene, a Presuda Osnovnog Suda u Prištini P.br.186/17 od 20.11.2017. godine **SE POTVRĐUJE.**

Obrazloženje:

Ožalbenom presudom, u stavu I dispozitiva, usvojen je u celosti kao osnovan tužbeni zahtev tužioca I. A. iz P., te je poništeno kao nezakonito rešenje tužene Pošta i Telekomunikacije Kosova broj 01-1040-101/12 od 07.03.2012. godine, te je obavezana tužena da na ime razlike plate, razlike u bonusu i trustu između koeficijenta 12 i 11, počevši od 01.02.2012. godine, pa do 02.09.2015. godine, isplati tužiocu ukupan neto iznos razlike plate 6683,00 Evra, sa kamatom od 400 Evra, počevši od 13.06.2021. godine, zajedno sa kamatom iznos od 7083,00 Evra, dok za doprinose penzijskom trustu na ime rada iznos od 782 Evra, porez na platu u iznosu od 743 Evra, do konačne isplate, kao i troškove postupka u iznosu od 705,80 Evra, a sve to u roku od 7 dana od prijema presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Stavom II dispozitiva ožalbene presude odbijen je kao neosnovan preostali deo tužbenog zahteva za isplatu ličnog dohotka za period od 01.02.2012. godine do 30.06.2017. godine, i to razliku u plati iznos od 9937,00 Evra, sa kamatom od 424 Evra, počevši od 13.06.2012. godine, odnosno zajedno sa kamatom u ukupnom iznosu od 10.361,00 Evra, dok za doprinose penzijskom trustu na ime rada iznos od 1162,00 Evra, i porez na platu u iznosu od 1104 Evra, do konačne isplate.

Protiv navedene presude žalbu je u zakonskom roku uložio ovlašćeni zastupnik tužene zbog bitnih povreda odredbi ZPP-a, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, zbog pogrešne primene materijalnog prava, i zbog odluke o troškovima, sa predlogom da se pobijana presuda preinači i tužba odbaci kao neblagovremena, odnosno tužbeni zahtev odbije kao neosnovan, ili pak da ista bude ukinuta i predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovni postupak i odlučivanje.

Apelacioni Sud je ispitao pobijanu presudu u smislu člana 194 Zakona o Parničnom Postupku (ZPP), te je nakon proučavanja spisa predmeta našao:

Žalba nije osnovana.

Iz spisa predmeta proizilazi da je tužilac tužbom od 16.05.2012. godine pokrenuo parnični postupak protiv tužene, po predmetu spora radi poništaja rešenja, i naknade razlike u plati. Tužena je u odgovoru na tužbu od 23.05.2014. godine osporila tužbeni zahtev u celosti, te je prvostepeni sud potom, sproveo postupak, izveo dokaze, te nakon toga, dana 18.08.2014. godine doneo Presudu P.br.1213/12, i istom usvojio tužbeni zahtev u celosti. Na ovu je presudu ovlašćeni zastupnik tužene uložio žalbu, a Apelacioni sud Kosova je odlučujući po podnetoj žalbi doneo Rešenje Gž.br.4782/14 od 12.01.2017. godine, kojim je žalbu tužene delimično usvojio, a Presudu Osnovnog suda u Prištini P.br.1213/12 od 12.06.2014. godine, u delu koji se odnosi na poništaj odluke tužene 01-1040-101/2012 od 07.03.2012. godine potvrdio, dok je pobijanu presudu u delu u kome se tužena obavezuje na isplatu razlike u plati tužiocu ukinuo i predmet vratio prvostepenom sudu na ponovni postupak i odlučivanje. Prvostepeni je sud, potom, održao raspravu i na ročištu od 30.05.2017. godine odredio veštačenje od strane veštaka finansijske struke. Veštak je po obavljenom veštačenju dostavio prvostepenom sudu svoj nalaz i mišljenje, te je isti saslušan i na ročištu od 09.10.2017. godine. Nakon toga je prvostepeni sud sproveo postupak, i izveo dokaze iz kojih se utvrđuje sledeće činjenično stanje: Tužilac je po ugovoru o radu broj 01-2880-280/2011 od 20.10.2011. godine zasnovao radni odnos kod tužene na radnom mestu Kordinator sektora za izgradnju mreže, a na neodređeno vreme. Pomenutim ugovorom između ostalog određen je i koeficijent tužioca i to u visini 12 jedinica. Dopisom Ministra Ministarstva za ekonomski razvoj od 06.12.2011. godine od Predsednika Borda Direktora tuženog zahtevano je smanjenje troškova za osoblje, a Odlukom Borda Direktora na sednici od 07.03.2012. godine usvojen je biznis plan za 2012. godinu, gde su redukovani troškovi izdvajanja za zaposlene i njihova primanja. Rešenjem Izvršnog Načelnika od 07.03.2012. godine, broj 01-1040-101/2012 smanjen je koeficijent ovde tužiocu, sa 12 na 11 jedinica. Na ovo rešenje ovde tužilac je uložio žalbu dana 23.03.2012. godine, a žalbeni organ tužene na istu nije odgovorio, odnosno nije po istoj odlučivao, te se tužilac tužbom obratio sudu. Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja, prvostepeni je sud našao da je tužbeni zahtev delimično osnovan, te je isti u jednom delu usvojio, a u preostalom delu odbio, i odlučio na način kako je napred navedeno.

Ispitujući pobijanu presudu Apelacioni je sud našao da ista nije zahvaćena bitnim povredama odredbi ZPP-a na koje je žalbeni sud dužan da pazi po službenoj dužnosti, a žalbom se neosnovano ukazuje na bitnu povredu iz člana 182 stav 2 tačka n), jer je pobijana presuda u dovoljnoj meri jasna i razumljiva, dispozitiv iste je u skladu sa razlozima o bitnim činjenicama datim u obrazloženju, a razlozi o bitnim činjenicama su u logičkoj vezi sa izvedenim dokazima.

Žalbeni navodi koji ukazuju na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje su neosnovani, jer je prvostepeni sud činjenično stanje, onako kako je napred navedeno pravilno i u dovoljnoj meri utvrdio na osnovu izvedenih dokaza. Visinu razlike u zaradi tužioca nastalu promenom koeficijenta je prvostepeni sud pravilno utvrdio na osnovu nalaza veštaka finansijske struke. I Apelacioni sud, kao i

2020:918389

prvostepeni smatra da istom veštačenju valja pokloniti veru, kao stručno i objektivno urađenom, po pravilima nauke i veštinama struke, a po najboljem znanju i umeću angažovanog veštaka. Sem toga, tužena je na raspolaganju imala i mogućnost da predloži novo veštačenje ili zatraži super veštačenje, a to nije učinila. Pri tako utvrđenom činjeničnom stanju prvostepeni je sud pravilnom primenom člana 55 Zakona o Radu, te člana 245 ZOO našao da je tužbeni zahtev osnovan, te je isti usvojio, pa su stoga žalbeni navodi kojima se ukazuje na pogrešnu primenu materijalnog prava neosnovani. Pri tome, Apelacioni sud napominje da je o nezakonitosti akta kojim je jednostrano izmenjen koeficijent tužioca već pravosnažno odlučeno, te da se u ponovljenom postupku pred prvostepenim sudom imalo samo odlučivati o naknadi zarade koja je umanjena nezakonitom promenom koeficijenta, i to za period od umanjenja koeficijenta, pa do potpisivanja novog ugovora. Stoga je ponovno spominjanje akta tužene kojim je jednostrano izmenjen koeficijent zarade tužioca, suvišno, jer je kao što je već navedeno, o istome pravosnažno već odlučeno, ali ovaj propust prvostepenog suda nije od uticaja na pravilnost pobijane presude i drugačije presuđenje.

Na osnovu napred iznetog, Apelacioni sud nalazi da je žalba tužene neosnovana, te je istu odbio, a prvostepenu presudu potvrdio, i uz primenu člana 195 stav 1 tačka d) Zakona o parničnom postupku, odlučio kao u izreci presude.

APELACIONI SUD KOSOVA

GŽ.br. 721/2018 od 25.03.2021. godine

PREDSEDNIK VEĆA, SUDIJA

Nenad Lazić

_____